

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Κάποτε ένας άρχοντας επισκέφθηκε νοσοκομείο, όπου περιθάλπονταν πληγωμένοι από πρόσφατο πόλεμο στρατιώτες του, και έδωσε σε πολλούς κουράγιο και ελπίδα. Εισερχόμενος σε μια αίθουσα, βρίσκεται μπροστά σε κοιμώμενο τραυματία, ενώ πάνω στο στήθος του είχε μείνει ανοικτή πρόχειρη λίστα, στην οποία ο στρατιώτης είχε σημειώσει τα χρέη του στον μπακάλη, τον μανάβη κ.λπ., με μια ξεχωριστή σημείωση από κάτω: «Και τώρα; Ποιος θα με ξεχρεώσει εμένα;» Ο άρχοντας σκέφθηκε για λίγο, και αμέσως μετά έγραψε ο ίδιος στο συγκεκριμένο χαρτί: «ΕΓΩ», και βάζει από κάτω τη βασιλική υπογραφή του. Μπορούμε να φανταστούμε την χαρά και ευγνωμοσύνη του λαβωμένου στρατιώτη, μόλις ξύπνησε και είδε τη σημείωση του άρχοντα; Κατά πολύ ανώτερο τρόπο και για όλη την ιστορία, Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ΜΑΣ ΑΠΑΛΛΑΞΕ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΤΗΦΟΡΟ, ανόρθωσε την πεσούσα φύση μας με τον Σταυρό και την ανάστασή Του. Η Εκκλησία Του είναι έκτοτε πνευματικό νοσοκομείο, όπου η Χάρης Του ρέει άφθονη και θεραπεύει δωρεάν. Χρέος μας είναι να Τον ευχαριστούμε συνεχώς, και με την αγία ζωή μας να ανταποκριθούμε στη μεγάλη ευεργεσία Του, ώστε και προσωπικά και μυστηριακά να ενωθούμε μαζί Του. Τότε η σωτηρία μας θεωρείται βεβαία!

Σε κάποια χώρα της Ευρώπης ένας ζωγράφος σχεδίαζε τόσο έντονα με κόκκινο χρώμα τούς πίνακές του, ώστε όλοι οι συνάδελφοί του, αλλά και ο κόσμος, απορούσαν και αναρωτιόντουσαν για τα υλικά κατασκευής. Το μυστικό παρέμενε αδιευκρίνιστο, μέχρι που ο ζωγράφος πέθανε. Όταν τον έντυναν για να ακολουθήσει η ακολουθία της κηδείας, αντελήφθησαν μια πληγή στο μέρος της καρδιάς του που έσταζε συνεχώς αίμα, και τότε έμαθαν όλοι πως με το δικό του αίμα καθιστούσε τόσο ζωντανούς και ζωηρούς τους πίνακές του. ΚΑΤΑ ΠΟΛΥ ΑΝΩΤΕΡΟ ΤΡΟΠΟ, ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΟΥ ΕΞΗΛΘΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΖΩΟΠΟΙΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΚΑΡΔΙΕΣ. Το προσέφερε σε μια ετοιμοθάνατη ανθρωπότητα για να την αναστήσει και πάλι. Δι' Αυτού όλα είναι ζωντανά και έχουν νόημα. Χωρίς Αυτόν ο κόσμος και η ιστορία δεν φαίνεται να έχουν σκοπό, αλλά φαντάζουν άναρχα, χαοτικά, άτυχα, μηδενιστικά. Η αληθινή αγάπη δαπανάται, θυσιάζεται, σκορπά αφιλοκερδώς, προσφέρει θάρρος, συγχωρεί. Ας πίνουμε από το αίμα Του (Θ. Κοινωνία) για να μείνουμε ζωντανοί. Τότε μόνο οι δικοί Του πίνακες (εμείς οι άνθρωποι) θα είμαστε πάντα πνευματικά ζωηροί και ελπιδοφόροι.

Ο βασιλιάς της Γαλλίας Κάρολος Ε΄ ο Σοφός (14ος αι.) έθεσε κάποια στιγμή το γιο και διάδοχό του μπροστά στο λαμπρό του στέμμα και το βασιλικό του ξίφος, και του ζήτησε να διαλέξει. Πιάνοντας στα χέρια του ο νέος το ξίφος και δείχνοντας με αυτό το στέμμα, απάντησε: «Το στέμμα, δια του ξίφους». Το στέμμα συμβολίζει τη νίκη και το ξίφος τον αγώνα. Κατακτήσεις δεν νοούνται χωρίς ιδανικά και αγώνες. Η κατάκτηση της αρετής είναι δύσκολος δρόμος, αλλά οδηγεί στη ζωή, στην καταξίωση, στην τελειοποίηση, στη δημιουργία, στη σωτηρία. Να μην χαθούμε στα δύσκολα μονοπάτια και τις κακοτοπιές. ΤΟ ΞΙΦΟΣ ΜΑΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣΗΛΩΜΕΝΗ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ, για να μην χαθεί το πραγματικό στέμμα που είναι ο παράδεισος. Όπως και ο απόστολος Παύλος μάς διδάσκει: «Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν

τετήρηκα... (Β΄ προς Τιμόθεον 4, 5-8).

Ένας παλιός θρύλος διηγείται την περιπέτεια ενός λαού να σωθεί βγαίνοντας σε ανοικτή πεδιάδα, από ένα πυκνό και γεμάτο κινδύνους δάσος. Δυστυχώς όμως τους πρόλαβε η νύχτα, και φως δεν υπήρχε για να βαδίσουν με ασφάλεια μέσα από χαράδρες και απότομες πλαγιές. Η αυτοθυσία τότε ενός νέου ανθρώπου τούς έσωσε όλους. Βγήκε μπροστά, ξερίζωσε την καρδιά του και, υψώνοντάς την, αυτή έλαμψε ολόγυρα με άπλετο φως. Μικροί και μεγάλοι βρήκαν το δρόμο τους και πέρασαν ασφαλείς σε σίγουρα μονοπάτια. Ο σωτήρας τους βέβαια ξεψύχησε, αλλά με το χαμόγελο στα χείλη. Τι διδασκόμαστε από την αλληγορική αυτή ιστορία; Ότι ο Χριστός ως αληθής Ποιμένας και Κύριος πρόσφερε το αίμα του πάνω στο Σταυρό για να φωτιστεί η ανθρωπότητα και να γνωρίσει την αλήθεια, κάνοντάς την τρόπο ζωής. Το παράδειγμά Του μας εμπνέει στο δρόμο της αρετής και της αυταπάρνησης. Οδηγός Εκείνος, στα χνάρια Του εμείς. ΦΩΣ ΕΚ ΦΩΤΟΣ, ΘΕΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΕΚ ΘΕΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ. ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΦΩΣ ΘΕΡΜΑΙΝΟΜΑΣΤΕ, ΓΙΑΤΡΕΥΟΜΑΣΤΕ, και βαδίζουμε σε σίγουρη και ασφαλή οδό.

«ΔΙΑΛΕΞΕ», ήταν σε σταθερό τόνο η απάντηση του επισκόπου στην ερώτηση του Ρωμαίου και χριστιανού στρατιωτικού Μάριου. Και παρέθεσε μπροστά του από αριστερά ένα ξίφος και από δεξιά το Ευαγγέλιο. «ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ, Ή ΤΗ ΖΩΗ;», κατέληξε ο επίσκοπος. Ο Μάριος αδίστακτα πήρε στα χέρια του και ασπάστηκε το Ευαγγέλιο. Την άλλη μέρα είχε προστεθεί στους αγίους μάρτυρες της πίστεως. Διότι μετά την καταγγελία εναντίον του ότι ήταν χριστιανός, ο δικαστής τού είχε αφήσει ολιγόωρη διορία για να σκεφθεί την απάντησή του. Στις καθημερινές προκλήσεις της ζωής, στις δέσμες υπαρξιακών ερωτημάτων που μας καλούν για άμεση τοποθέτηση, στις θεολογικές ανησυχίες, να προτιμάμε το δρόμο του Χριστού, που είναι γεμάτος αξίες, ελπίδα, παρηγοριά, μεγαλείο, αιωνιότητα. ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΜΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΞΙΩΣΗ. «ΟΠΟΙΟΣ ΜΕ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩ ΔΗΜΟΣΙΩΣ, ΘΑ ΤΟΝ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩ ΚΑΙ ΕΓΩ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟΥΣ» (Ματθ. 10,32).

Μια ευσεβής οικογένεια υπέστη κάποτε ένα μεγάλο δράμα. Η μονάκριβη κόρη τους απομακρύνθηκε από τον ίδιο δρόμο, παρασύρθηκε και κατέφυγε στο ποτό, στα ξενύχτια, στην ανήθικη ζωή. Σύντομα εγκατέλειψε και το σπίτι της και έκτοτε δεν επικοινωνήσε με τους δικούς της. Η μητέρα της, περίλυπη γύριζε παντού και, δείχνοντας την φωτογραφία της κόρης της, αναζητούσε με ελπίδα πληροφορίες. Είς μάτην όμως. Κανείς δεν γνώριζε τίποτα. Η μητέρα στο τέλος μηχανεύτηκε μια τελευταία προσπάθεια. Κρέμασε σε κεντρικό σημείο της πόλης μια πινακίδα με την φωτογραφία της χαμένης κοπέλας, που από κάτω έγραφε: «ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, Η ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΝΑ ΓΥΡΙΣΕΙΣ». Πέρασαν τα χρόνια. Μια νύχτα χειμωνιάτικη, μια γυναίκα σέρνοντας τα κουρασμένα βήματά της μέσα στη βροχή και τον άνεμο, υψώνει το απελπισμένο βλέμμα της και αναγνωρίζει στη φωτογραφία της νεαρής που αγνοείτο, το πρόσωπό της. Ξεσπά σε λυγμούς. Και επιστρέφει στην οικία της μετανιωμένη, βάζοντας νέα αρχή στη ζωή της. Η εικόνα του σταυρωμένου Χριστού σε κάθε Εκκλησία παρουσιάζει τον Θεό της αγάπης, της συγνώμης και της ειρήνης, που ΑΝΑΜΕΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΗΓΟΡΗΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΞΕΚΟΥΡΑΣΕΙ. Ας μην μείνουμε έξω από την ιατρική φροντίδα και θεραπεία Του. Ας προστρέχουμε

προσευχόμενοι στην Παναγία Μητέρα Του, που ενδιαφέρεται, αγαπά και φροντίζει για κάθε πικραμένο και ταλαιπωρημένο άνθρωπο.

Ακούστηκε ένας τρομακτικός θόρυβος και άρχισε να βουλιάζει. Το αγγλικό πλοίο «Θέτις» παρέσυρε τελικά μαζί του, στο βυθό της Μεσογείου, πολλούς επιβάτες και τον εγωιστή καπετάνιο, που είχε αρνηθεί να παραδεχθεί στην περιοχή υποθαλάσσιο βράχο σε μικρό βάθος. Είχε στα χέρια του τον σίγουρο ναυτικό χάρτη, αλλά προτίμησε τη δική του αιρετική και αστήρικτη άποψη. Τελικά ως πρωτεργάτης της αποτυχίας οδήγησε αρκετούς στο θάνατο. Ερχόμαστε αναγωγικά να συμπεράνουμε τα εξής: Τα Ευαγγέλια αναφέρουν την αλήθεια. Και μιλάνε για πάρα πολλούς μάρτυρες της ζωής και των θαυμάτων του Ιησού. Και οι προφητείες επίσης επαληθεύτηκαν. Ο Χριστός ήρθε, δίδαξε, θαυματουργήσε, έπαθε, απέθανε, ανέστη, ανελήφθη. Η πορεία της ζωής είναι ξεκάθαρη ως ο ολόλαμπρος ήλιος, για όσους παίρνουν στα σοβαρά την μοναδική αλήθεια της πίστεως. Ο ΔΙΠΛΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ προς την πεσούσα ή παραπαίουσα ανθρωπότητα, ΛΕΓΕΤΑΙ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΖΩΗ. Αν τα ακολουθήσουμε θα αποφύγουμε τις κακοτοπιές και τα ναυάγια της παρούσας ζωής και θα οδηγηθούμε στο λιμάνι της σωτηρίας. Θα θελήσουμε; Ή θα ακολουθήσουμε ανελεύθερους και γεμάτους οίηση αρχηγούς, που οδηγούν εις απώλειαν ψυχών; Οι άγιοι συμβουλεύουν: Να μην αρνηθούμε τον Χριστό από ιδιοτέλεια και εγωισμό. Τα Βράχια αποφεύγονται αν μελετήσουμε σοβαρά τον γνήσιο Χάρτη του Ουρανού!

Ο δωδεκάχρονος Κωστάκης είχε πρόσφατα χάσει τον πατέρα του σε δυστύχημα. Καθόταν με την μητέρα του και τον παππού του στο σαλόνι του σπιτιού, δίπλα στο τζάκι. Το παιδί κάποια στιγμή ρώτησε τον ασπρομάλλη γέροντα: Γιατί παππού έφυγε ο πατέρας μου και χάθηκε μαζί του και η χαρά μου; Γιατί ο πόνος να ακολουθεί πολύ συχνά τις καλές στιγμές μας; Γιατί δεν γίνεται να χαιρόμαστε μονίμως και επικρατεί στον κόσμο πολλές φορές το κακό; Ο παππούς του τον χάρει στοργικά στο κεφάλι και απάντησε: Παιδί μου, βλέπεις πώς κεντάει η μητέρα σου; Στην αρχή νομίζει κανείς πως πρόκειται για άτακτες κινήσεις των χεριών, ότι ανακατεύονται στην τύχη κλωστές, και ότι ένα κομμάτι ύφασμα παιδεύεται χωρίς να ξεχωρίζεις μορφή και σκοπό. Είναι όμως έτσι; Φυσικά όχι! Προς το μέσον του κεντήματος ξεχωρίζεις χαρακτηριστικά και μορφές και διακρίνεις σχέδιο, και καθ' οδόν σχηματίζεις όλο και καλύτερη εικόνα τού τι πρόκειται να εμφανιστεί. Έτσι είναι και η ζωή. Απρόβλεπτο το παρόν και το μέλλον. Μόνο ο Θεός γνωρίζει τα πάντα. Και να είσαι σίγουρος ότι κάνει ό,τι περνάει από το χέρι Του (διότι δεν παραβιάζει τη δική μας θέληση), για να διορθώνει τις ατέλειες και τα δικά μας λάθη. Άγνωστοι αι βουλαί του Κυρίου. Ο ίδιος λέει: «Όσο απέχει ο ουρανός από τη γη, τόσο απέχουν οι σκέψεις μου από τις σκέψεις σας, και οι δρόμοι μου από τους δρόμους σας» (Ησ. 55,9). Από το κακό βγάζει καλό και ΤΑ ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΑ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΧΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ (όπως ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ εμείς ότι συμβαίνει με τις κλωστές του κεντήματος) ΘΑ ΞΕΔΙΑΛΥΘΟΥΝ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ, όπου θα αποκαλυφθεί στα μάτια όλων το ιστορικό Του σχέδιο για τη σωτηρία του κόσμου. Εδώ στη ζωή αυτή βλέπουμε μόνο ανακατεμένες κλωστές και κόμπους, ασθένειες, πόνο και θανάτους. Το κέντημα θα ολοκληρωθεί όμως στον παράδεισο, θα έχει τη μορφή του Χριστού, και θα αποκαλυφθεί ότι ήταν ανάγκη να κεντηθεί με κόπο, ιδρώτες, πόνο και αίμα. Γιατί η αλήθεια και οι δίκαιοι αγώνες στη ζωή θέλησε ο

Θεός να κερδίζονται με πόνο και με αίμα. Και αυτό μας το έδειξε ο Χριστός πάνω, και με, το Σταυρό του. Ο Κωστάκης κατάλαβε. Ήταν μικρός, μα η καρδιά του είχε μέσα της φωτιά, και κάτι το βαθύ, όμορφο και πνευματικό τού έλεγε ότι ο παππούς του είχε δίκιο.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

Διδασκτικές ιστορίες από το βιβλίο (θαυμάσιο βοήθημα επίσης για σχολική και κατηχητική χρήση) του μητροπολίτου Νικαίας ΓΕΩΡΓΙΟΥ(+): «ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ», εκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ, ΑΘ. 2001